

О С У Ђ У Ј Е

На казну затвора у трајању 1. /једну/ годину и 6. /шест/ месеци коју ће казну почети да издржава по правоснажности ове пресуде даном лишења слободе и у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 24. априла 1999 године до 25. Јуна 1999 године.

Оптужени Лукић Милош из Прокупља ослобађа се плаћања трошкова кривичног поступка због његовог имовинског стања а ово у смислу чл. 98 став 4 ЗКП-а.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Прокупљу Кт.бр. 20/99 од 10.8.2000 године, а која је допуњена и мењана у односу на опис и начин извршења кривичног дела стављено је на терет Милошу Лукићу из Прокупља да је починио кривично дело убиства из чл. 47 став 1 КЗ РС.

Изведеним доказима на главном претресу које су цењене појединачно и скупно у смислу чл. 16 и 347 ЗКП-а, а поступајућу и по примедбама из решења Врховног суда Србије КЖ. 1153/99 од 23.3.2000 године овај суд је утврдио следеће чињенично стање:

Оптужени Лукић Милош био је резервиста милиције код СУП-а у Подујеву. За све време обављања послова показао се добрим. Стога је био предложен за слушаоца полицијске школе у Новом Саду и ову школу похађао 6 месеци и завршио је. За то време истицао се фондом знања а посебно способношћу у извршавању професионалних задатака. Био је примљен за милиционера у стални радни однос 11.2.1996 године. Стога му је било омогућено да бира место службовања, одабрао је Приштину и једно време био је распоређен у Подујево. Радио је у посебној јединици полиције која је тада била оформљена са 25 полицајаца. Имао је специјалне задатке који су се односили на чишћење од терориста из шума, села и градова на подручју Косова и Метохије. У Подујеву које је било специфично место по броју терориста и по њиховом понашању према полицији, за овај период времена радио је и оптужени. Терористи су били обучени дају у цивилној одећи а ноћу и терористичке униформе. Стално су нападали полицијске станице и позорнике, патроле и вође сектора. У месту Подујево погинуло их је више од десет полицајаца а више их је рањено. Све то уливало је код њега и осталих полицајаца страх, а био је и упозораван од свијих старешина да буде обазрив у извршавању задатака и да чува свој живот. Никад најје био слободан и опуштен у извршавању својих обавеза било да се налази у Подујеву било на другим задацима.

Овог дана оптужени Милош је дошао из Прокупља у Подујево да би сазнао кад треба да се јави на дужност. Дошао је колима паркирао их је, био је обучен у маскирној униформи полицајца са опасачем. Том приликом је видео оштећеног Маљоку Хамдију кога није познавао. Помислио је да је терориста и помислио је да има још неког у оближњој напуштеној згради, заустављао га тражећи му личну карту и кад је оштећени дошао наспрам оштећене и запуштене зграде пришао му је извадио

репетирани пиштољ из футроле "ЦЗ 99" калибра 9 мм, фабрички број 26317 држао га је обема рукама упереног према Хамдији и кад је овај извадио документа пуцао у правцу оштећеног два пута, овај је пао на тле и покушавао да се придигне а затим за пар корака је пришао оштећеном и са једним хицем, а који је испалио у главу сада покојном Хамдији, овоме нанео прострелну рану са повредама мождане масе од којих је повреда исти издахнуо на лицу места.

Све се ово догодило дана 24 априла 1999 године око 9 часова у Подујеву а у непосредној близини приватног радио и ТВ сервиса "Самсунг".

Овакво чињенично стање суд је утврдио на основу одбране оптуженог дате на претресу и изјаве сведока Анастасијевић Милана из Куршумлије а према изјавама које служе као доказ које су дали сведоци Шћепановић Милован и Шћепановић Стојанка код СУП-а у Куршумлији.

Материјални докази: записник са увиђаја Кри.бр. 34/99, криминалистичко техничка документација бр. 49/99, оба ова доказа од 24.4.1999 године потврђују и његову одбрану чињеницама да је леш Маљоку Хамдије затечен у улици Рахмана Морине стомаком ослоњеним на земљу. Руке - леве изнад главе и десне испод тела у непосредној близини стабла дрвета, у близини леша три чауре од испаљених метака које су се распрскале избацавањем из лежишта метка - пиштоља.

У поменутом записнику констатована је чињеница да је извршен спољни преглед леша од стране доктора Бранковић Борђа и констатована повреда на левом потиљачном делу главе - прострелна рана са повредама мождане масе, промера 6 x 3 см. Ово је излазна рана.

Обудкција није вршена приликом увиђаја, па се неможе утврдити пролазак куршума ни канала ране. Констатована је само чињеница да је смрт насилна и да је наступила одмах након повређивања покојног Маљоку Хамдије.

Сведок Шћепановић Милован изјавио је да је тога јутра био пред продавницом и да је видео оптуженог који је ишао према Станици милиције као и да није давао изјаву пред органима СУП-а. Међутим, саслушани сведок Анастасијевић Милан из Куршумлији који је изјавио да је овај сведок давао изјаву пред органима СУП-а у Подујеву да је оптужени тога критичнога јутра изјавио односно поменути сведок Милован да је оптужени тога јутра вадио нож из корица, да су у том тренутку наишле две девојчице када је рекао да ће да их покоје због тога што су му убили мајку и да је дата рекао пред Шћепановићем овом сам ј... мајку, гледајући у правцу где је лежао сада покојни Хамдија. Том приликом је саслушавана код СУП-а и Шћепановић Станојка чије је име погрешно уписано јер се ради о супрузи сведока Милована, Живани која је изјавила да је оптужени репетирао пиштољ у правцу сада покојног Хамдије и да се она склонила у продавницу.

Сведок Раденковић Радивоје изјавио је поводом догађаја да је критичнога јутра оптужени био у маскирној униформи са опасачем, да је био наоружан и да га је видео кад је долазио према Станици милиције са још неким лицима, цивилима српске националности, да је долазио уплашен, да је говорио не питајте шта се десило и да је из револта шутнио улазна врата станице милиције.

Такође изјавио је да не зна да ли је оптужени био пијан и не може да тврди без алко теста али је тврдио да је деловао уплашено психички растројено а ово што је био често изложен ризику на терену.

Суд је извео и доказ вештачењем снимка документације од стране доктора Радована Караџића са Института за судску медицину у Нишу који је изјавио да у конкретној ситуацији није вршена обдукција, да стога није могао да се изјасни о даљини опаљења метка и о непосредном узроку смрти. Да би дао подробнији извештај о томе неопходна је обдукција односно ескумација леша.

Овај вештак је дао податке суду у односу на показану фотодокументацију која се односи на положај леша, детаљнији изглед лица као и потиљачног предела главе па је овај изјавио да се уочава постојање ране у потиљачном пределу главе са нејасно видљивим ивицама и странама ране као и присуство можданог ткива које иде из канала ране и сада се налази на коси у околини ране. У пределу лица уочљива је присутна крв у виду пруга које се пружају од предела уста и носа према ушним шкољкама без јасно видљивог присуства ране. Овакав налаз на присутној фотодокументацији не даје сигурну потврду да се у конкретном случају, као што је констатовано на увиђају од стране присутног лекара ради о прострелини главе. Међутим, ова прострелина се на основу фотодокументације и неможе искључити обзиром да снимак није довољно јасан, да нису детаљно сагледани сви делови главе. Изглед ране у потиљачном делу главе, под условом да се ради о прострелини главе више наликује на излазну рану него на улазну рану при опаљењу из прислона. Вештак је мишљења да је изглед ове ране, опет под условом да се ради о прострелини главе више наликује излазној рани. Није вештак био категоричан и није могао да се изјасни о постојању ране у пределу лица на основу присутне фотографије, који технички снимак није потпуно јасан али се јасно виде трагови крви.

На основу исказа вештака Тирић Зорана доктора, неуропсихијатра, доцента на Правном факултету у Нишу који је посматрао оптуженог заједно са психологом Бојаном Илић, критичном приликом услед насталих околности код оптуженог, у конкретној ситуације дошло је до извесног степена емоционалног узбуђења код предузете активности и испољено понашање указују на очувану способност координисаног понашања, те је мишљења да постојеће емоционално узбуђење није довело до умањења способности схватања значаја дела и управљања својим поступцима.

Вештак психолог Бојана Илић је истакла да је окривљени уз анамнестичке податке, психички налаз и интелигенцију личности социјално и емоционално адекватан и адаптиран, релативно ангажован и активан са интелектуалним способностима на доњој граници просечне интелигенције, па је психички здрава и урачунљива особа.

Дакле, имајући у виду извршени увид у поменути записника истражног судије, нађене чауре на лицу места поред оштећеног у непосредној близини, одбрану оптуженог, исказе напред поменутих сведока оптужени Милош је починио ово кривично дело.

У радњама код оптуженог Милоша стичу се сва битна обележја кривичног дела убиства из чл. 47 став 1 КЗ РС. Он је са умишљајем лишио живота Хамдију Маљокуа. Хтео је и желео је његову смрт. Испалио је према њему више хитаца из пиштоља, а позната су му својства и особине пиштоља са којим је руковао и ког аје дуже време носио. Хамдији је пуцао у главу где се налази важан човечји орган мозак, разорио га и лишио га живота.

Након прилаза Хамдији у кога је пуцао, поред овога остају и документа која је тражио: лична карта и здравствена картица, испале чашуре. Отишао је са места догађаја после овога да би се упутио према Станици милиције. То је чинио због страха, плашећи се да нема некога у запуштеној згради и да га неко лице не би убило.

После овога иде према СУП-у са више лица, српске националности, од њега није узимана крв на анализу на алкохол и стога суд није могао да закључи да је ово кривично дело извршио у пијаном стању. Стога је овакву одбрану оптуженог овај суд узео као истиниту.

Међутим неосноване су одбране оптуженог Лукића да је кривично дело извршио у нужној одбрани односно да је био у стварној заблуди.

Нема нужне одбране обзиром да није било никаквог напада на њега од стране покојног Хамдије јер би он истовремено овако реаговао као што је и пуцао на оштећеног Хамдију и да га је усмртио да би од себе одбио истовремени противправни напад.

Кад је у питању стварна заблуда покојни Маљоку Хамдија није био наоружан а оптужени Милош је погрешно узео да ће га он напасти пиштољем и због тога три пута пуцао у његовом правцу и једним метком га погодио и усмртио. Стога је овај суд део одбране одбацио као неоснован и срачунат на избегавање кривичне одговорности.

Дакле, неоснована је одбрана оптуженог да је дело извршио у нужној одбрани и да је био у стварној заблуди, а све је то срачунато на избегавање кривичне одговорности, имајући у виду напред поменуте и изведене доказе.

Обзиром да је оптуженог огласио кривим и кривично одговорним суд му је приликом одмеравања казне за напред наведено кривично дело ценио све олакшавајуће и отежавајуће околности у смислу чл. 41 КЗЈ као и околности везане за ублажавања казне предвиђене чланом 42 и 43 КЗЈ:

На страни олакшавајућих околности: да је млад човек, до сада неосуђиван, да је ожењен и отац двоје малолетне деце и да је за свој рад похваљиван и награђиван. Имао је у виду да је службовао у Подујеву на посебном кризном подручју, где је било највише напада на раднике милиције и на милицијске станице у реону који је покривао и то од стране терориста и сепаратиста и да је он био припадник посебне јединице полиције са посебним наменама у вршењу службе на расчишћавању терена: шума, села и градовад на читавом подручју Косова и Метохије и да се стално излагао опасностима.

Од отежавајућих околности суд није нашао ни једну.

Имајући у виду све напред наведене околности суд га је огласио кривим за кривично дело убиства из чл. 47 став 1 КЗ РС.

Ублажио му је казну у смислу чл. 42 и 43 КЗЈ како је напред већ напоменуто тако што је сишао испод посебног минимума предвиђене казне изрекавши му казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. По оцени овог суда нарочена казна је адекватна, имајући у виду све напред изводене доказе са којом ће се постићи сврха кажњавања у смислу чл. 5 став 2 КЗЈ. Иста је сразмерна друштвеној опасности почињеног кривичног дела и радњама самог оптуженог.

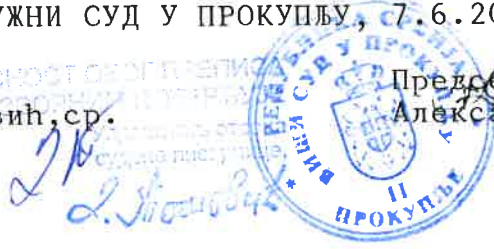
Суд је оптуженог ослободио плаћања трошакривичног поступка, а који износе 3.700 динара у смислу чл. 98 тачка 4 ЗКП имајући у виду сиромашно имовинско стање оптуженог.

Са напред изнетих и датих разлога овај суд одлучио је као у изреци пресуде.

ОКРУЖНИ СУД У ПРОКУПЉУ, 7.6.2001.год. К.бр. 21/00.

Записничар,
Восна Миленковић, ср.

Председник већа-судија,
Александар Стојановић, ср.

ПОУКА О ЖАЛБИ: Незадовољна страна овом пресудом има право жалбе у року од 15 дана од дана пријема отправка исте. Жалба се подноси овом суду за Врховни суд Републике Србије у Београду.